

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ
ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ
ਡੀਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਜੇ.
ਦੇਵੀ ਚੰਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਚਤਰ ਸਿੰਘ, ਈ. ਟੀ. ਸੀ., - ਜਵਾਬਦੇਹ।
ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ, 584 ਆਫ 1970।
4 ਜਨਵਰੀ 1971 ਈ.

ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XIII)- ਸੈਕਸ਼ਨ 7, 7-ਏ, 8 ਅਤੇ 32-ਈ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ -ਸੂ ਜੇ ch ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ - ਕੀ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਧੂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਅਤੇ ਲੇਨ-1 ਡਾਊਨਰਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਆਜ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦਿਵਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਸਿਰਫ ਪਾਬੰਦੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਰਫ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 8 ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਈ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1 ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਵ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 8 ਵਿਚ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਇੱਕ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅਵਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ

ਲਈ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਆਗਿਆਯੋਗ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਏ. ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਨੁਮਤੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 8 ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ I ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਧਾਰਾ 7, 7 ਅਤੇ 8)

29 ਜੁਲਾਈ, 1970 ਅਤੇ 1969 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 3245 ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੂਸਿਸ ਡੀ.ਐਸ. ਤਿਵਾਤੀਆ ਦੁਆਰਾ 29 ਜੁਲਾਈ, 1970 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਐੱਨ ਸੀ ਜੈਨ , ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਏਐਲ ਬਹਲ, ਬੀਐੱਸ ਮਲਿਕ ਅਤੇ ਐੱਚਐੱਲ ਸਰੀਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਵਾਬਦਾਰ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.— (1) ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਐਪ ਪੀਲਜ਼ ਨੰ. 224 ਤੋਂ 228, ਅਤੇ 584 ਅਤੇ 585 ਆਫ਼ 1970 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਤੱਥ ਇਕੋ ਹਨ। .

(2) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹਨ। ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਕਸ ਐਕਟ, 1955 (1955 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13) ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਂਦਾਰਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਆਖਰਕਾਰ, ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਕੋਆਰਟ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ। *ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ* (1) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾ ਕੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ; i

(3) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਕੋ-ਇਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7, 7-ਏ ਅਤੇ ਜੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਧੂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਅਤੇ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

(4) ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32-ਈ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਤੁਰੰਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

"32-ਈ. ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ IV ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, , ਫਿਰ-

(a) ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਦੇ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਆਗਿਆਯੋਗ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ

Devi Chand v. Chatar -Singh, etc. (Mahajan, J.)

(1) 1970 PLR, 631.

ਅਜਿਹਾ ਖੇਤਰ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ (ਸੰਬੰਧੀ ਹਿੱਤ ਸਮੇਤ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ, ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਜਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ) ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਬੋਝਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੋਣਗੇ; ਅਤੇ

(b) ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ 1 ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਹੱਕ ਅਤੇ ਹਿੱਤ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ, ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ।"

(5) ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਰੀਆਂ ਵਾਧੂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਹਿੱਤ ਗੁਆ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ ਅਨੁਮਤੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀ ਮਿਸਬਲ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ, ਧਾਰਾ 7-ਏ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨਦਾਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਪਾਬੰਦੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸੀਮਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਦੋਵੇਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 7 ਅਤੇ 8 ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ:-

"7. (1) ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਰਥਾਤ: -

(a) * * *

Devi Chand v. Chatar -Singh, etc. (Mahajan, J.)

- (b) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਕਾਇਆ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

¹ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਹੋਰ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਬਕਾਏ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ;

- (c) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਵਿਧਵਾ, ਨਾਬਾਲਗ, ਅਣਵਿਆਹੀ ਔਰਤ, ਸੰਘ ਦੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਵਿਅਕਤੀ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ, ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ;
- (d) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ, ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰਿਵਾਜੀ ਹੈ;
- (e) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ;
- (f) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਗ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 9 ਅਤੇ 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ *ਕਾਬੁਲੀਅਤ* ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

8. ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜਾ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰੇਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਵੇਗੀ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਵਿਧਵਾ, ਨਾਬਾਲਗ, ਅਣਵਿਆਹੀ ਔਰਤ, ਸੰਘ ਦੇ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ।
ਮਾਨਸਿਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ।"

(6) ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ

Devi Chand v. Chatar -Singh, etc. (Mahajan, J.)

ਜਿਸਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਹ ਮਿਆਦ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਿੰਨ ਸਾਲ. ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਸ ਕੀੜੀਆਂ ਬਿਹਤਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਮਿਆਦ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 32-ਈ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਡਿੱਗੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਖੇਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਬੱਚਾ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਪਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਰੱਖੀਏ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲਾ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜਸਟਿਸ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ *ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ* (1) ਵਿਚ ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਜੋ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ। ਜੈਨ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ:-

“ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਆਪਣੇ ਰਾਖਵੇਂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਿਆਦ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 8 ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ।”

ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

(1973)2

(7) ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਮ.ਆਰ. 1 ਜੈਨ, 'ਸਿੱਖਿਆ ਸਲਾਹਕਾਰ' ਲਈ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਲਈ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ! 8 ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 8 ਐਕਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਫਿਰ ਗਲਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਖੇਤਰ ਵਾਲਾ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।' ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ।

ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ , ਜੇ. -ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਐੱਸ.ਜੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Devi Chand *v.* Chatar -Singh, etc. (Mahajan, J.)

ਡੋਲਮਿਨ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੀਡਿਤ ਜੇ.

ਦਿਆਲ ਕਾਟਜਰ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ,- ਜਵਾਬਦੇਹ।

1970 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 535

6 ਜਨਵਰੀ 1971 ਈ.

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V ਦਾ 1908) — ਆਰਡਰ 33, ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 9— ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਭੱਤਾ—ਕੀ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। - ਇੱਕ ਕੰਗਾਲ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਸੀਦ - ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਭੱਤੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਕੰਗਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਲਈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੀ ਉਹ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 33, ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਗਾਲ ਹੈ। ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਭੱਤਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲਈ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ